

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת שופטים תשפ"א

גליון: 72

א לעכטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פי המלכות שלך היא

פניני הפרשה

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך (טז יח)

בדברי ה'שלה' ע"פ המובא ב'ספר יצירה' ש'שבע שערים בנפש': שתי **אזוניים**. שתי **עינים**. שתי **נחירי האף והפה** – שדרכם עוברים הרשמים לתוך תוכו של האדם. וזהו: **שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך** שיש לשמור שערים אלו. וכמובא בליקוטי מוהרן (כ"א) בקדושת **שבעת הנרות**, ועל **מנרתא – דא רישא**, המוח והמחשבה. ואפשר להוסיף בדבריו בענין **שופטים ושוטרים** שעל האדם לשפוט את עצמו, ולערך חשבון נפשו עד כמה הוא נזהר בשערים אלו. (ויעיין בספר מאור ושמש על פסוק זה).

ובליקוטי מוהרן (תורה ט"ו) מאריך לדבר על ענין **משפט שהאדם ישפוט את כל דרכיו**, ובהמשך מביא את הכתוב (תהלים ג) **ושם דרך' – היינו מי ששם אורחותיו**. וכמובא (סוטה ה:) ע"פ זה; **ששם הוא משפוט שמוא שבדוק ומעריך ושופט את מעשיו**.

ואפ"ל שהר"ת והס"ת 'שופטים' ו'שוטרים' הוא תיבת **שם** ע"ד זה העניין, שעל האדם להעמיד שוטרים ושוטרים לשום את דרכיו. כן אפ"ל **ב'שעריך'** הוא ענין **שמירה** כדבריהם (ב"ב פ"א) על **חצר בית שער** ששומר הפתח יושב שם. וזהו **שעריך – שיש לשמור**. כן אפשר להוסיף בדברי התרגום על סוף הפסוק: **ושפוט את העם משפט צדק' – דין קטוט' – שזה מידת האמת** אשר משפט זה של האדם מביא לאמת במעשיו. ונוכל ללמוד זאת מהמובא בהרחבה ב'חובת הלבבות' (שער חשבון הנפש). ומרגילה בפומיה של החסיד רבי לוי יצחק בנדר ש'התבודדות' מכניסה 'אמת' לאדם. כן אפשר להוסיף שב' פעמים **עין**, ב' פעמים **און**, פה' **אף**, **מוח'** (עם חמשת התיבות) גימטריה **שעריך'** (עם הכולל).

"לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שוחד" (טז ט) מהקל אל הכבד; בריש **'תטה'** – הטייה קטנה. וכמובא **בכ"ל יקר'** שהטייה הוא כאילו היו שניהם שווים בכף מאזניים, ועושה נטייה קטנה. לאחמ"כ: **'תכיר פנים'** שזהו כלל הפנים – יותר מהטייה, ולבסוף **לא תקח שוחד'** – עבירה בידיים. והוא ע"פ דבריהם (שנהדרין ט"א) עה"פ (ישעיהו יח) **'היו מעוכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חסאה'**, מאי כעבות העגלה, א"ד אסי: יצר הרע בתחילה דומה לחוט של כוביא ולבסוף דומה לעבות העגלה.

"צדק צדק תרדף" (טז כ)

מיתות **'צדק' למשפט'** אפ"ל ע"פ המובא (פרע"ח שער העמידה פרק ט) **דעי כי נאשר יתחברו ה' מידות שהם צדק ומשפט**, אז יאבדו כל כוחות הטומאה ולא יהיה להם חלק במרכבה שבפנים, שהם מפסיקים עתה בינינו ובין אלוהינו.
כן אפ"ל בתיבת **'צדק'** שהוא בירור המשפט והדין, ע"ד הכתוב (ויקרא ט"ו) **'מאזני צדק אבני צדק ואיפת צדק והין צדק יהיה לכם'**. כן אפ"ל ע"פ דאיתא (פרע"ח שער הזמירות פ"ו) **'שצדק' לפעמים הוא דין ולפעמים הוא בחינת רחמים**. וזהו ענינו של **'משפט'** שהוא **דין ורחמים יחדיו**, לזכות את הזכאי, ולהרשיע את החייב.

"צדק צדק תרדף" (טז כ)

אפ"ל כפל לשון **'צדק צדק'** דכיון דקאי ב'דיני ממונות' צריכים חיזוק מיוחד וכדבריהם (חגיגה יא:) **גזל ועריות נפשו מחמדתן'**, לכן כתוב ב' **פעמים לחיזוקא יתיירא**.
ואפשר להוסיף עוד בדברי ה'פלא יועץ' (אונאה) בכתבו: 'זוה כלל גדול לכל מלי שנפשו של אדם מתאוה להם ומחמדתן, ובפרט בממון שהוא חביב לאדם, ויצר סמוך שורר ומורה מ"ט פנים טהור לטהר את הגוף. לכן מי האיש הירא את ה', יקים ואל ביתך אל תשען (משלי ג, ח), וילך אצל חכם וילמדנו איזוהי דרך ישרה, ולא יסור מן הדבר אשר יגידו לו ימין ושמאל'. ולפי דבריו בבין סמיכות **'צדק צדק' לשופטים ושוטרים'**, דקאי על דינים בידיני ממונות.

"כי ימצא בקרבך... אישאו אשה אשר יעשה את הרע בעיני ה'" (טז יא) אפשר לומר **'מצא' שזה לא קביעי**, והוא ע"ד הפסוק **'כי יקרא'**

ובתורף דבריו השורשיים לחיזוק למעשה, הם כך: מה שאנו רואים, שלפעמים הולך לאדם שלא כסדר, כי שלימות של כל הדברים אינו אלא כשהם מיוחדים ומקושרים בו יתברך, כי הקדוש ברוך הוא הוא החיות של כל הדברים, כמו שכתוב (נחמיה ט:): **"ואתה מחיה את כלם"**. וכשבחינת מלכות מקושרת לה', אזי היא במלואו ובשלמות. אך מי שמחלק את המלכות לעצמו, שאומר: **אנא אמלך** – בזה הוא מחלק ומפריד אותה מהקדוש ברוך הוא, ואזי הולך לו לאדם שלא כסדר. וכשרואה אדם בפעולתו שהולך לו שלא כסדר ידע, שיש לו גדלות, הינו: **אנא אמלך** – ולכן; יעשה תשובה וישפיל את עצמו, ויהיה בחינת מ"ה, כמו שכתוב (שמות ט"ז): **"ונחננו מה"**, ואזי יילך לו כסדר.

כבוד לפקיד במקום לשר

הבה ונתאר לעצמינו על אותו 'פקיד זוט' ש'שר גדול' שלחו מטעמו לתפקיד מסוים - בעיירה קטנה במרחק רב. ופקיד זה לקח לעצמו כל הגדולה והכבוד – שבאמת שניתנת לשר ששלחו. דיירי המקום שהכירו רק פקיד זה, ולא את השר הממונה עליו – סברו שהוא בעצם השר הגדול, וכשהיו צריכים לטובתו – היו נופלים לרגליו, וכינוי אותו בכינויי הכבוד ששייכים לשר. והנה אתא וברא יום, שהשר בכבודו ובעצמו בא לעיירה זו, והתעניין אצל הפקיד על ניהול המקום, וכשהבין שהדברים לא כל כך כשורה - קרא ל'שוטר מקומי' ושאל אותו איך מתנהלים עיני העיר. וכשראה השוטר את ה'פקיד' עומד ליד השר נפל לרגליו והעניק לו את כל הכבוד שבעצם שייך לשר.

מן המתור לציון תחושת פקיד זה שפניו נהפכו כשולי קדירה מרוב בושה, כי זה בושה ובזיון גדול עבורו שניתנים לו כבוד כזה מול עיני השר.
כן אומר רבנו (ליקוטי מוהר"ן קצד) שהאדם אשר רוצה כבוד בהיכל המלך – מלכו של עולם הוא שוטה, ואין לו בזיון גדול מזה.

חושקני בכך כי אתם ממעטים עצמכם

וכן אמרו חז"ל (פסחים פט). **"אמר להם הקב"ה לישראל: חושקני בכך, בשעה ששני משפיעים לכם גדולה אתם ממעטין עצמיכם לפני. נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני 'ואני עפר ואפר'. למשה ואהרן אמר 'ונחננו מה'.** לדוד אמר **'ואני תולעת ולא איש'**.
כי על כן אין לקחת את הגדולה, את המלכות לעצמו. כל אדם ומלכותו הוא, כל אחד וגדולה שלו יש לו לדעת שזה מנת ה' – 'כי לה' המלוכה, וכל הגדולה והמלכות שיש לנו יש לנו להשתמש המלכות השלית, להשפיע את מלכותו בכל אלו הקשורים ורכוים עמו.

שנדע איך להזהיר האנשים שתחת ממשלתנו

וכה משתף רבי נתן על – כן בספרו 'ליקוטי תפילות' 'ותעזרנו, שלא נשתמש עם המלכות שלנו לצורך עצמנו כלל, ולא תהיה המלכות אצלנו כעבד, רק נזכה שתהיה המלכות אצלנו בן חורין. ולא נשתמש עם המלוכה והממשלה שיש לכל אחד ואחד, כי אם לשמך ולעבודתך לבד באמת. ותחננו מאתך שכל דעות דקדושה, שנוכה לידע איך להזהיר ולהוכיח את כל האנשים שהם תחת ממשלתנו, וכן בנינו ובונותינו ואנשי ביתנו, הן אחינו ורעינו ושאר אנשים הסרים למשמעתנו - לבלי להשתמש עם המלכות לצרכינו כלל, כי אם לשמך לבד באמת, כמו שכתוב: **"והייתה לה' המלוכה"**:
כ"י המלכות שלך היא" – אומרים אנו כל יום בתפילת 'עלינו לשבח', כי המלכות שיש לנו – לא שלנו, לפיקדון ולתפקיד ניתנה לנו – ננצל זאת לטובה ולתועלת.

בפרשה לומדים דינים הקשורים ל'מלך ישראל', ובפסוק האחרון בידיני המלך כתוב **"בלבתי רום לבבו מאחיר"**. הרמב"ן כותב שמבאן נרמז איטור ה'אזות' - 'כי הכתוב ימנע את המלך מגאות ורוממות הלב, וכל שכן האחרים שאינם ראוים לכך, כי בראוי להתרומם ולהתגדל יזהירו להיות לבבו שפל ככל אחיו הקטנים ממנו, כי הגאווה לא מגונה ונמאסת אצל האלוקים - אפילו ממך, כי לה' לבדו הגדולה והרוממות, ולו לבדו התהילה, ובו יתהלל האדם, כעניין המבואר על יד המלך שלמה (משלי טז ה) תועבת השם כל גבה לב, וכתוב (ירמיהו טג ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי וגו'.

בספר 'תפארת שמשון' מרחיב בדבריו על פסוק זה, שעל אף שיש לו לאדם מלוכה יש לו להיזהר מלהתגאות. ומצטט מהמסופר בחז"ל (הוריות י) על רבי אלעזר חסמא ורבי יוחנן בן גודגאד, שחכתם הייתה גדולה למאוד, והיו יודעים לשער כמה טיפות יש בים, ואעפ"כ לא היה להם פת לאכול ובגד ללבוש, ורצה רבן גמליאל להושיעם בראש ולעשותן שפלים כדבריו חז"ל (נטיין סב) על אותו חזו ושלח לקוראים ובאו: **"אמר להם: כמדומין אתם ששררה אני נותן לכם? עבדות אני נותן לכם, שנאמר (מלכים א ג) 'וידברו אליו לאמר אם היום תהיה עבד לעם הזה"**. דהא תכלית המלכות הוא לשרת בני ישראל.

אמנם, בהיות שבעיני בשר רואים הפוך, לכן ציוותה התורה במיוחד למלך **"בלבתי רום לבבו מאחיר"**, וכן תקינו חז"ל (ברכות לד:) תקנות מיוחדות לגדולי האומה. שכל יהודי כורע באבות ומודים, כהן גדול כורע בתחילת כל ברכה, והמלך כיון שכרע שוב אינו זוקף עד סוף התפילה, כי כל שהאדם גדול ביותר צריך יותר הכנעה. החכמים נקראים מלכים, כדברי חז"ל (נטיין סב) על אותו חכם שאמר לחכמי ישראל **'שלמי עליכו מלכי'** אמרו לו: מניין לך שרובן נקראים מלכים? אמר להם דכתיב **'בני מלכים יהיו מלכך'**, שגם ת"ח נקראים מלכים, שדואגים לבניו אהוביו של מקום.

אל תשתמש עם המלכות לצרכיך והנאתך

וכן המה הדברים בליקוטי מוהר"ן (נו) בהזחירות במידת המלכות שיש לכל אחד. והוא לשונו הנלוב: **"כי יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות... יש שהוא שורר בביתו, ויש שהוא מושל ביותר, וכן יש שהוא מושל על כל העולם, כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו. בבחינות: 'שרי אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות' (שמות כ"ח) ובחינות המלכות הזאת שיש בכל אחד, היא באתגליא ובאתכסאי. באתגליא: הינו הממשלה שיש לכל אחד לפי בחינתו, שהוא מושל על אלו האנשים באתגליא כפי בחינת המלכות שלו. ובאתכסאי הוא: כי גם יש לכל אחד לפי בחינתו בחינת מלכות באתכסאי. הינו שאף שבאתגליא נראה שאין לו שום ממשלה על אלו האנשים, עם על זה באתכסאי ובהעלם גדול, הוא מושל על אלו האנשים. כי נשמעם הם תחתיו, ונכנעים תחתיו. וצריך לך, אחד, לבלי להשתמש עם בחינות המלכות שיש לו להנאתו ולצרכו. שלא תהיה בחינות המלכות אצלו כעבד למלאת תאוותו, רק שתהיה בחינת המלכות בבחינת בן חורין. בבחינת האל (קצ"ט): **'אשריך ארץ שמלך בן חורין'**, שהמלכות יהיה אצל בן חורין, לבלי להשתמש בו להנאתך". והדברים בעד עצמם מדברים, עד כמה על האדם להיזהר במלכות שלו הוא.**

למה הולך לאדם שלא כסדר

ובאופן נוסף מבוארים הדברים בליקוטי מוהר"ן (תורה פב ג) – מה שלפעמים הולך לאדם שלא כסדר, שלא כרצונו,

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

המשך פניני הפרשה

בפרשייתנו, ודרשין 'פרט למזומן'. שאינו קשור בקשר חזק אלא באקראי. דעם ישראל מעצם היותם עם סגולה אינם קשורים לעונות, ובליק"מ (ז ב) 'מי שיועד קדושת ישראל מאין הם לקוחים, ויועד רוחניות ודקות של ישראל - הוא יודע, שישאל הם רחוקים לגמרי מעון, ואין עון שידל להם כלל כלל לא, לפי גדל קדושתם משרשם וגודל דקותם ורוחניותם'.

"ובערת הרע מקרבך" (ז יז)

יש לדייק 'מקרבך' ע"ד המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ד) **שעונותיו של האדם חקוק על עצמותיו**, כמ"ש (יחזקאל לב) **זאתה עוונותיהם חקוקה על עצמותיהם**.

ובהמשך הדברים שם שע"י בחינת 'אש' שזה התורה הנקראת אש - מחזירים המלכות לשורשה וכמ"ש 'כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש', ואפ"ל שזה מרומז ב'בערת' לשון בערה - אש, שע"י מוציאים הרע מקרבך, מעצמותיו.

"כי יפלא ממך דבר" (ז יח)

'יפלא' לשון העלמה, שיהיה שם התיקון, ובתוך ההסתרה שם נמצא השי"ת והוא יודע דבתוך השבירה שם התיקון, חלה רבנו את חוליו מחלת (עין ליק"מ נז, ועוד). וזהו 'יפלא' אותיות 'אלף' ועוד י'. רמז על אלופו של עולם ואתו י' הרומז לכינוי שמו - שבתוך ה'יפלא' ישנה אלף י'.

"ראשית דגנך תירשך ויצהודך תנון לך" (יח ד)

בדבי ה'ב'ת עין' שעל האדם לדעת, שהכל זה 'חסד חנינם' ולא מצד מעשיו וכוח ידו, ולכן צינתה התורה לתת מכל דבר ראשית לכהן, כדי להזכיר שכל דבר הוא חסד חנינם.

ואפשר להוסיף על דברי; שדווקא ה'ראשית' ניתן לכהן, כי אם היו נותנים את ה'סוף' לאחר שכבר עמל ויגע היה מעלה על דעתו שזה בכוחו ולא חסד חנינם, אך הראשית מבטא שזה הימנו ית'. וכדאיתא במדרש (ויקרא כז) שהקב"ה אומר (איוב מא ג): **'מי הקדימני ואשלים לך'** את מי חייבתי במזוזה קודם שנתתי לו בית? ואת מי חייבתי בברית מילה לפני שנתתי לו בן? ואת מי חייבתי בצדקה לפני שנתתי לו ממון? כללו של דבר: הקב"ה קודם נותן ומשפיע, ואח"כ מבקש שתועיל בטובך להפריש חלק ממה שקיבלת.

"כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם לא מעוננים ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך יקוה אלוקיך" (יח יד)

בדברי החיד"א זצ"ל בספרו 'נחל קדומים' פירש: שהגויים נמסרים למערכה של כוכבים ומזלות, אך: לא כן עמו ישראל שהם תחת השגחתו הפרטית. ואפ"ל בדברי דברי הפסוק המזהיר את ישראל שהם לא כאומות העולם: **'לא כן נתן לך יקוה אלוקיך'** הוא בגמטריא (שבת קנו): **'כי אין מזל לישראל'** (עם התיבות). להראות דעם ישראל הם ממעל הכוכבים והמזלות, כדבריו.

"מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו" (כ ה)

בדברי ה'זרע קודש' (רבי נפתלי מראפשיץ ז"ע) דקאי על 'הגלול' שמי האיש אשר התחיל הנהגה חדשה בעבודתו ית' ולא חנכו שלא סיימו - מלשון 'חנוכת הבית' שעושים בגמר הבית - **'ילך וישוב לביתו'** שיצטרך להתגלגל, כי המתחיל בצבחה באומרים לו גמור. וזהו: **'פן ימות ואיש אחר יחנכנו'** שיתגלגל באיש אחר.

ואפ"ל בדבריו שהר"ת של מ"י האיש אשר בנה בית חדש ו'לא חנכו הוא בגמטריא: "גלגול".

כן אפ"ל דרעיון זה הוא בענין 'בית' דייקא, דשם מוצאים סתירה ובנין מחדש - דזהו גלגול, וכמובא בזוהר (ח"ג נא) על **'ונגעי הבית'** שהיו הבתים נטהרים מרוח הטומאה מפני שסתרו את הבית ובנו אחר במקומם בצד הקדושה. כן אפ"ל ענין **'גלגול ובית'** ע"פ המובא בליק"מ (סז ב) שעל האדם להתאבל על חורבן 'בית המקדש' דשמא בגלגול הקודם גרם לחורבנו, וזהו ענין 'בית' היקש ל'בית המקדש' - שיש לתקן את החטא ב'גלגול'.

"מי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום" (כ ז)

בדברי 'אהבת שלום' - 'תקרב' גימטריא 'שבת', שע"י שבת אפשר להילחם ולנצח את המלחמה. ואפ"ל בדבריו ש'הלחם' יש אותיות 'לחם' - אכילת שבת - לחם משנה, דע"י אכילתה זוכים ל'שלום' כמובא (ליק"מ נ"ז), וזהו סיפא הפסוק: **'קראת אליה לשלום'**.

"דברי צדיקים" (דברים טז יט)

דברי האמרי אמת' בבריתו של רבי נחמן אלבום

איש חסיד היה רבי יצחק אייזיק אלבום זצ"ל ממשפחה חשובה שבעיירת "פראג" (פרבר של ווארשא), שבניה היו מקורבים לצדיקי בית "גור". רבי יצחק אייזיק התקרב לאורו של רבינו בימי בחרותו, והיה מגדולי הפעילים בהפצת ספרי רבינו בפולין, כששמו מופיע בין החותמים עבור 'קרן ההדפסה' של המשפיעים הנוודים בפולין רבי יצחק ברייטער, ורבי אהרן לייב ציגלמאן ה"ד.

בימי השואה הארורה נעקדו על קידוש השם אשתו ושתי ילדיו, לבד מבנו ר' נחמן שניצל מהתופת בהשגחה פרטית יחד עם קבוצת הילדים היודעים בשם "ילדי טהרן".

סיפור נפלא היה לו בעת שהתכונן להכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, ובאשר באותה העת שהה האדמ"ר מגור בעל האמרי אמת' בוארשא, כיבד אותו ר' יצחק אייזיק לשמש כסנדק.

כידוע היה זמנו של האמרי אמת' מחושב עד לרגעים בודדים, אך כאשר הגיע האדמ"ר לשמחת הברית בקשו הימנו אם אפשר להתמין במעט, כי אחד הסבים עוד לא הגיע. היה זה נדיר מאוד לבקש כזאת מהאדמ"ר, ובכל זאת מפני כבודו של הסבא המתין לברית.

בינתיים ביקש האדמ"ר 'ספר', ור' יצחק אייזיק הביא לו את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'. האמרי אמת לקחו בידו ונענה בחיך: "יש לנו ב"ה את כל הספרים האלו בבית..." תגובת קודש זו היוותה מעין הסכמה מוקדמת לקריאת בנו בשם 'נחמן'.

ר' יצחק אייזיק ודמה לשיבה טובה, יותר משמונים שנה, והשאיר אחריו את בנו הר"ר נחמן ז"ל ונכדים שיחי', שהיו ממארגני הנסיעות הקדושות לאומן על ימי ר"ה הקדושים, דור ישרים מבורך.

"המקום שהוא אשר יבחר" (דברים יז י)

מקומו אשר בחר בחייו

היה זה עדיין בימי צעירותו של רבינו בשנת ה'ל"ב בחייו, כשהחל להתכונן להסתלקותו, ובעיקר לתור אחר מקום מנוחה - שם יטמינו את גופו הקדוש לאחר פטירתו.

את כל סדר השתלשלות העניינים עד שבחר את מקום גניזתו באומן - מתאר רבי נתן בספרו, וכך הם המצוינים: היה זה בשנת תקס"ז - שלש שנים טרם הסתלקותו, חלה רבנו את חוליו מחלת השיעול (שחפת) וכבר מיד עם תחילת החולי החל רבנו לדבר מהסתלקותו.

מיד לאחר ראש השנה תקס"ח נסע רבנו לדרוש ברופאים ב'למברג', ואז נחלש עד מאוד, עד שיצאה השמועה שרבנו נסתלק. הדבר זעזע מאוד את עדת החסידים, עד שהגיע הבשורה הטובה, שלא הייתה זו אלא ידיעת שואו.

כשחזר מלמברג בקיץ שנת תקס"ח דיבר שוב מהסתלקותו, כשהגיש בדבריו שהגם שכבר חשב להסתלק בלמברג אבל לא היה נוחא לה לשכב שם בלמברג, אף על פי ששם מונחים גדולי עולם צדיקים מפורסמים מאוד, אף על פי כן לא היה נוחא לה לשכב שם מחמת שהוא רחוק מאנשי שלומנו, ופה בעיר ברסלב גם כן אינו טוב בעיניו לשכב כאן.

וממשיך וכותב רבי נתן: וסיפר עמנו כמה פעמים מעניין מקום קבורתו, שהיה ניכר מדבריו שהוא דורש וחוקר ומחפש בדעתו לבחור לו איזה מקום שישכב שם, וכיוצא כדברים האלה דיבר כמה פעמים עד שבא לאומן, ואז אמר, שבכאן, באומן טוב לפניו להסתלק, כי מונחים שם קדושים הרבה, וכיזעו שנטמנו שם כ'שלומים אלף' קדושי אומן ה"ד שנהרגו על קידוש שמו יתברך. אולם כמה פעמים ביקשו הימנו תושבי אומן שיבוא לקבוע דירתו לשם, והשיבם בלאו!

אך לאחר השריפה הגדולה בעיר 'ברסלב' בשבת ראש חודש אייר תק"ע - חצי שנה טרם הסתלקותו, הגיע עוד הפעם שליח מהעיר אומן שמבקשים שירבנו יבוא לשם. ובשמוע רבינו את דברי האיש הלזה ואת ההזמנה לבוא לאומן, אדמו פניו הקדושות עד מאוד. רבי נתן מציין: ואז לא ידעתי מה לעשות, אך אחר כך הבנתי למפרע על דעתו שזה היה קריאה להסתלקותו, כי שם באומן נסתלק!

"שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ידך לבבכם" (כ ג)

הונה הוא נמצא בבית הכנסת לפני

היה זה החסיד רבי שבת ב'רסלב', שסיפר פעם בדרך צחות על מלחמת היצר, וכך היה תיאורו: היה זה פעם בליל חורף קשה ייסרני יצירי, ואמר לי מה לך לקום כדרךך בחצות, והרי השלג והקרח בחוץ על הארץ ומאוד מסוכן לך, שמא תחליק ממנה ותשבור עצמותך, וגם חלוש כוח אתה מהיום הקודם והכל קר וקפוא.

אך בכל זאת קמתי והלכתי ובאתי לקלוז' והנה רואה אני שאותו יצר ששידלני בביתי ופיתני בלבי קום - הוא עצמו הדרזו עוד לפני וקם ובא לבית הכנסת בלא שום עייפות ופחד מהקור, ופנית לי ליצירי ואמרתי לו: תתבייש לך, אותי ניסת לפתות בלבי לבוא לבית הכנסת, בעוד שאתה בעצמך מדרזו לבוא ולהקדימני, בוש לך!

מן ספאר שהוא ישיקו הנדרים | יראת ימי אלו

יְלָדִים יִקְרָאוּ: הִנֵּה נֹמְצָאִים אֲנֹכִי בְיַמֵּי אֱלֹהֵי הַקְּדוּשִׁים, יְמֵי הַרְחֵמִים וְהַסְּלִיחוֹת, יְמֵים שֶׁל תְּשׁוּבָה, יְמֵים שָׂאֲנִי יְכוּלִים יוֹתֵר לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם.

כְּלָנוּ מִפְּיָרִים אֶת הַרְאֵשִׁי תְבוֹת שֶׁל אֱלֹהִים אֲנִי לְדוּדֵי יְהוָה לֵי. דוּדֵי רֹמֵזוּ עַל הַקְּדוּשׁ בְּרָדָף הוּא, כְּמוֹ דוּד קָרוֹב וְטוֹב שֶׁמְחַלֵּק לָנוּ מִתְנוּת וְדָבָרִים טוֹבִים, כִּי זֶה הַתְּהַתְקַרְבוּת מִיְחָדָת שֶׁל יְמֵים אֱלוֹ - יְמֵים שֶׁל קִרְבָּה מִיְחָדָת, אֲנִי לְדוּדֵי - אֲנֹכִי לַהֲשֵׁם, וְהַשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ, אֵהָבָה מִיְחָדָת שֶׁל יְמֵים אֱלוֹ הַקְּדוּשִׁים, יְמֵים שֶׁנִּשְׁפָּעִים בּוֹ מְחִילָה וְרַחֲמִים מִלְּמַעְלָה.

אֵךְ יְחַד עִם קִרְבָּה זוּ, יְמֵים אֲלוֹ הֵם יְמֵים שֶׁל יְקִרָה וּפְחָד' מְאִימֵת יוֹם הַדֵּין הַקָּרֵב וְגָא, פְּחָד שֶׁל מִשְׁפָּט - שֶׁנִּצָּא זָכָאי בּו.

וְכֵן פּוֹתֵב רֵבִי נַחֲמָן מִבְּרַסְלָב בְּמִקְרָבָה לְבָנוּ עַל הַיְקָרָה שֶׁל יְמֵי אֱלוֹהֵים וּבְפִרְטָה עֵתָה בְיַמֵּי אֱלוֹהֵים הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים, מִי לֹא יִיָּרָא בְיַמֵּים הַהֵם."

וּמִסְפָּר עַל הַצִּדִיק רֵבִי לֵוִי יִצְחָק מִבְּרַדִּיטְשׁוֹב שָׂאֲמַר: שֶׁבְּלִיל כָּל-נְדָרֵי - לִיל יוֹם כְּפֹר נּוֹפְלָת יְקָרָה אֲנִימָה בְּכָל הַעוֹלָם, עַד שֶׁאֲפֹלו הַדְּגִים שֶׁבַּמַּיִם רוֹעֲדִים מִפְּחָד, אֲמַר עַל זֶה רֵבִי נַחֲמָן: "אִם כֵּן, כִּמְהָ כָּבֵד צְרִיכִים לְרַעַד, הַשָּׂאִין רוֹעֲדִים." וּוּיִפְלֵ דַאֲרָךְ מֵעַן שׁוֹיֵן צִיטְעֵרן אִזְ סִי צִיטְעֵרן זָאךְ גִּישְׁט". כִּי בְיַמֵּי הַדֵּין אֲלוֹ יֵשׁ לָנוּ יוֹתֵר לִירָא, יוֹתֵר לְפַחַד, שֶׁנִּצָּא זָכָאי בְּמִשְׁפָּט.

אֲבָל בַּל נִשְׁכַּח שֶׁזֶה צִדִיק לְהִיּוֹת יְקָרָה שֶׁיְבִיא אוֹתוֹנוּ לְהַרְבוּת בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים, לְרַכֵּשׁ לְעַצְמָנוּ עוֹד וְעוֹד זְכוּיוֹת. לֹא יְקָרָה שֶׁיִּפְּלֵ אוֹתוֹנוּ לְעַצְבוּת חֲלִילָה, אֲלֵא יְקָרָה שֶׁל עֲשִׂיָה טוֹבָה, יְקָרָה שֶׁל קִרְבַּת הַשֵּׁם, וְכֹחוֹהָ שֶׁל יְקָרָה טוֹבָה נִזְכָּה לְהִכִּין עַצְמָנוּ לְפָאֵרֵי לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְהִקְיָה לָנוּ בְּעִזְרַת הַשֵּׁם שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה.

זִיאת רֵאָאָה <<

"היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו" ? רב הוא כוחו ועוצמתו של קול דקדושה הבה נרבה בקול תורה ותפילה !